

La fada Belluorma

JOAN TURU

Conte creat per iniciativa de la Regidoria d'Infància i Joventut de l'Ajuntament de Manresa, amb la col·laboració de Mireia Cirera Pintó, Eva Soto Madrid i Joan Turu Sánchez, en la creació de la idea.

Edita:
Ajuntament de Manresa

Text i il·lustracions: Joan Turu Sánchez

Cançó: promoguda pel Conservatori Municipal de Música de Manresa i escrita per l'alumna del centre Judith Pujol Colell

Dipòsit legal: B 20468-2025

ISBN: 978-84-87202-27-8

La fada Belluorma

La història que ara us explicaré segurament serà titllada de "conte de fades" pels adults que l'escolten. I raó no els en faltarà, ja que, efectivament, esteu a punt d'escoltar la història d'una fada. Però ells, quan ho diuen, ho fan amb un to de veu burleta i d'incredulitat, com si no pogués ser veritat. I potser això us influirà, així que us demano que escolteu aquesta història amb les orelles ben obertes. Sigueu vosaltres mateixos i mateixes els qui, al final, decidiu què en penseu.

Fa dotze novilunis, durant l'època més freda i fosca de l'any, es van ajuntar la pols d'una estrella que havia esclatat feia milers d'anys i l'últim raig de sol abans del solstici d'hivern. I sabeu què va passar? Que d'aquesta trobada tan especial... en va néixer una fada. Es deia Belluerna.

Va néixer en una gorga que vosaltres coneixeu com el Gorg Blau i el primer que va fer, encuriosida, va ser acostar-se al clot d'aigua que tenia davant. Quan va mirar dins i va veure el seu reflex, va fer un bot enrere, ben espantada. Què era tota aquella llum que l'envoltava? I, sobretot... per a què servia?

—El dubte és un gran motor per viure grans aventures —va dir una veueta al seu costat.

Era el Follet Boet, que li oferia una tassa d'infusió de saüc.

—Té, t'anirà bé per passar el fred... i pel dolor muscular —va afegir divertit.

El follet la va convidar a casa seva. I, arraulits a la vora del foc, van passar la nit conversant mentre menjaven pinyons i nabius. L'endemà, la fada li va demanar un sarró, que va omplir amb provisions. Estava decidida a marxar per descobrir per a què servia aquella llum que tenia dins.

—M'escriuràs postals? —li va preguntar el follet mentre ella s'enlairava movent les ales.

—Ho faré! Gràcies per tot, amic meu!

Un matí de primavera, el follet va rebre la seva primera postal. Li va arribar volant dins el bec d'un bernat pescaire, alt i prim com una canya vella, amb uns ulls que semblaven haver-ho vist tot.

L'Amàlia, l'ocell missatger, sempre exigia dues avellanes per cada viatge: "una per menjar-me-la d'anada i una altra, de tornada", deia ella, tota lllaminera.

La primera postal venia de
Nanacamilpa, a Mèxic.

La fada Belluerna hi explicava com allà,
quan cau la nit, milers de cuques de
llum comencen a brillar totes alhora. I
la foscor, de cop, sembla que s'esvaeixi,
com si mai no hagués existit.

La segona va arribar des de Piauí, al Brasil. Allà hi havia trobat uns bolets anomenats flors de coco, que només es poden reconèixer quan tot és negra nit. Durant el dia, passen desapercebuts, amagats entre l'ombra i les fulles.

La tercera postal feia olor de sal i venia des de la badia de Toyama, al Japó.

La fada li parlava d'uns calamars que brillaven al mar. Primer ho feia un, i la llum d'aquest, ajudava a encendre els altres fins que acabaven encenent-se tots i il·luminant tota la costa. Com si la llum fos contagiosa! —va pensar en veu alta el follet—.

A la darrera postal que el follet va rebre de la seva amiga, li explicava els secrets dels escorpins del desert del Sàhara. Deia que els escorpins d'aquella zona tenen un exoesquelet que brilla, i que la seva llum, misteriosa i suau, persisteix fins i tot després de la mort. Com si la llum que havien aconseguit encendre en vida perdurés a la seva mort.

Al cap d'un any, la fada va tornar al Gorg Blau per retrobar-se amb el seu amic.

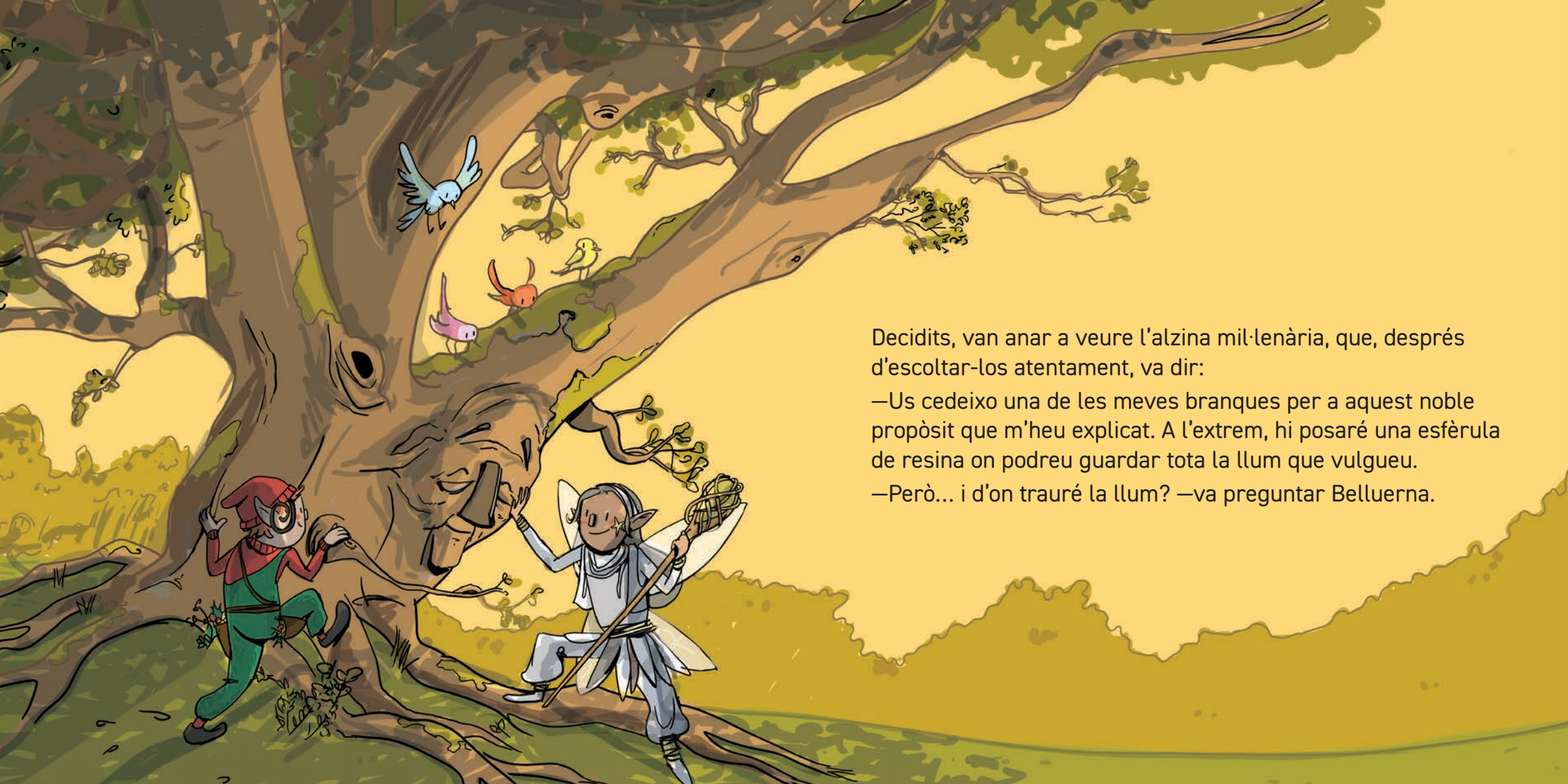
—He voltat molt, Boet —va dir la fada, amb la veu plena de records—. He après moltes coses sobre la llum, però també he conegut la foscor. He vist injustícies, desesperança... Per això t'he vingut a veure. Potser tu pots ajudar-me a trobar la manera de guardar la llum i portar-la allí on més es necessita.

—M'agrada molt la idea —va respondre ell pensatiu—. I crec que ja sé qui ens pot ajudar.

—Qui? —va preguntar la fada, amb curiositat.

—L'Alzina Aulina —va dir Boet, mentre es preparava per anar a buscar l'arbre més antic del bosc.

Decidits, van anar a veure l'alzina mil·lenària, que, després d'escoltar-los atentament, va dir:

—Us cedeixo una de les meves branques per a aquest noble propòsit que m'heu explicat. A l'extrem, hi posaré una esfèrula de resina on podreu guardar tota la llum que vulgueu.

—Però... i d'on trauré la llum? —va preguntar Belluerna.

I com si la pregunta se l'hagués endut el vent, la resposta no es va fer esperar. De sobte, unes veus infantils es van sentir darrere els matolls. La fada i el follet es van amagar ràpidament.

—Uau, mira quin arbre més bonic, mama! Ens podem quedar una estona?

—Sí, però no gaire, que s'està fent fosc.

Mentre el sol es fonia darrere del Collbaix, Belluerna observava els infants que jugaven a enfil·lar-se a l'arbre i a construir cabanes. A poc a poc, del seu pit va començar a brillar una llum.

—Va, marxem, que encara ens queda un bon tros —va dir la mare. I van marxar tots tres, perdent-se entre les ombres del camí.

La fada Belluerna no entenia del tot què acabava de passar.
—Les persones també poden brillar —va murmurar l'Aulina.
—Sempre? —va preguntar Belluerna, curiosa.
—No. No sabia dir-te ben bé quan ho fan. Jo ho he vist sobretot en infants, quan juguen, quan estimen...
—Jo també els he vist brillar quan tenen bones idees —va afegir el Follet.
—I si els demano a ells que m'ajudin a carregar l'esfèrula?

Des d'aquell dia, la fada Belluerna torna per Nadal a Manresa.
Ve a demanar als infants si volen ajudar-la a il·luminar el món.
I vosaltres?
Voleu omplir l'esfèrula de llum?

Una paraula amable, un somni, una abraçada, una idea...
Cada petit gest pot ser una espurna poderosa que faci brillar
el món una mica més.

La cançó de

La fada Belluerna

En un indret no molt llunyà,
a prop d'un gorg encantador,
vaig decidir anar explorar
la màgia d'aquella esplendor.

Éssers de llum ballant de nit,
il·luminant un cel infinit.
I amb en Boet, el savi amic,
ens vam guiar pel camí més ric:

Amb l'amistat fer gestos lluminosos
i somriure cada instant que sento amor.
Vull compartir la serenor dels boscos.
Estenc les ales i m'enlairó amb il·lusió.

Cada Nadal faig que tot brilli com aquella estrella,
la que endolceix la nit i fa que sigui molt menys freda.
Que els somriures mai ens faltin, tots d'orella a orella.
La màgia és vostra perquè:
soc la fada Belluerna,
porto llum des de Manresa al món sencer.

El nostre somni pot anar
molt més enllà de la ciutat.
Vull que tothom pugui tastar
el gust de la felicitat.

Paraules dites amb el cor
poden brillar molt més que el sol.
La vostra espurna en estimar
és la meva força per volar.

Amb l'amistat fer gestos lluminosos
i somriure cada instant que sento amor.
Vull compartir la serenor dels boscos.
Estenc les ales i m'enlairó amb il·lusió.

Cada Nadal faig que tot brilli com aquella estrella,
la que endolceix la nit i fa que sigui molt menys freda.
Que els somriures mai ens faltin, tots d'orella a orella.
La màgia és vostra perquè:
soc la fada Belluerna,
porto llum des de Manresa al món sencer.

Nananarana...

Cada Nadal faig que tot brilli com aquella estrella,
la que endolceix la nit i fa que sigui molt menys freda.
Que els somriures mai ens faltin, tots d'orella a orella.
La màgia és vostra perquè:
soc la fada Belluerna,
porto llum des de Manresa al món sencer.

Ajuntament
de Manresa

978-84-87202-27-8